

TUTUNACAK BİR DAL

Kamuran Hanım, kucağında değerli ağırlığıyla bakkalın köşesinde görüldü. Taşdığı değerlisi her geçen gün daha da ağırlaşıyordu. Kamuran Hanım hiç şikâyetçi değildi bu durumdan. Her zaman olduğu gibi güler yüzlüydü. Kucağında ki ağırlığı bakkalın önüne bırakıp sabah alışverişine gelen komşularını “Günaydın komşular...” diye selamladı. Sonra bakkalın karşısındaki çocukların oynadığı ağaçlıklı alana gitti. Çocuklar henüz gelmemişti. Kamuran Hanım yanın da getirdiği minderi kenarda bir ağacın altına koydu. Bakkalın önüne bıraktığı ağırlığını gelip aldı. Götürüp minderin üzerine dikkatlice bıraktı, yanını yöresini düzeltti, okşadı, öptü, “Selim’le ablası Melike size emanet komşular...” dedi ve işine gitti.

Kamuran Hanım her sabah, işe gitmeden oğlu Selim’i getirip aynı yere oturtuyordu. Selim 6 yaşında yürüme engelli bir çocuktur. İki yaşındayken doktorlar anne babasına korkunç haberi verdi. “Oğlunuz çocuk felci geçiriyor...” demişlerdi. “Bacaklarını kullanamayacak, yaşı biraz büyüdüğünde belki koltuk değneği ile yürüyebilir...” dediler. Bu haber Kamuran Hanım ve eşini çok üzdü. Kamuran Hanım ağladı baygınlık geçirdi. Eşi doktora bu hastalığın çaresi yok mu?” diye sordu. Doktor “Eğer önceden aşı yapılsaydı hastalığa yakalanmazdı. Şu aşamada elimizden bir şey gelmez...” dedi.

Selim’in ablası Melike kendisinden dört yaş büyüktü. Ablası beşinci sınıfa geçmişti. Selim’inde bu sene okula başlaması gerekiyordu. Kamuran Hanım çocuğunun okula gitmesini çok istiyordu ama onu her sabah okula taşıması gerekiyordu. İş sabah çok erken başladığı için Selim’i okula götürecek vakti yoktu.

Mahallelerinde Büyük ana dedikleri hiç çocuğu olmamış, eşini iki yıl önce kaybetmiş bir kadın vardı. Büyük ana herkesin yardımına koşan, çalışan annelerin çocuklarına göz kulak olan bilgili bir kadındı. Kamuran Hanım’ın da çocuklarını sık sık kontrol eder, evinde hazırladığı yemeklerden götürür karılarını doyururdu.

Kamuran Hanım bir gün Büyük ananın evine geldi. Sıkıntılı bir hali vardı. Büyük ana “Kızım neyin var? Sıkıntılı görünüyorsun...” diye sordu. Kamuran Hanım “Selim’i düşünüyorum ana, okullar açılacak kayıtlar başladı. Ne yapacağımı bilmiyorum...” dedi sıkıntılı bir sesle. “Git çocuğun kaydını yaptır. Neden sıkılıyorsun ki?” dedi büyük ana. “Okula kayıt yaptırmayı kolayda ana okula nasıl gidecek? Ben çalışıyorum. Onu okula kim götürüp getirecek? Okulda teneffüslerde tualete kim götürecektir? Melike daha çok küçük onu kaldıramaz. Of ana ya ben ne yapayım? Selim de okula gitmesin mi diyeyim?” dedi. Kamuran Hanımın durumu gerçekten zordu. Büyük ana da sıkılmıştı. “Dur kızım düşünelim biraz. Gün doğmadan neler doğar...” dedi ama onun da aklına bir şey gelmiyordu.

Mahallede iğnecilik yapan bir komşuları vardı. Herkes başının ortasındaki saçları dökülmüş olduğu için ona Kel sıhhiye diyordu ama yüzüne karşı Kâşif efendi derlerdi. İki kez evlenip boşanmıştı. Boşandığı eşlerinden olan çocukları da iğneci Kâşifle birlikte kalıyordu. Kâşif efendi, mahalledeki üç katlı eski konağın en üst katında üçüncü eşiyile ve sayısını kendisinin de bilmediği çoklukta çocuklarıyla yaşıyordu. Alttaki iki katta da konağın sahibi iki eşli hacı amca oturuyordu. Hacı amcanın çocuğu olmadığı için ikinci eşiyile evlenmiş. İkinci eşinin de çocuğu olmayınca bir kız çocuk evlatlık almıştı. İğneci Kâşif’in ailesi kalabalık olmasına rağmen etrafındaki insanlarla ilgilenir,

yardımlarına koşardı. Onca çocuğu olmasına rağmen köylerinde anne babası ölmüş bir kız çocuğunu yanına aldı. Kendi çocuklarıyla birlikte onu da okula gönderdi.

Büyük ana Kamuran'la konuştuktan bir gün sonra sıhhiye Kaşif'i bakkalın önünde gördü. Büyük ana "Kâşif oğlum seninle karşılaştığım iyi oldu..."dedi. "Hayırdır ana bir sıkıntın mı var?" diye sordu Kâşif çatallı sesiyle. Büyük ana "Seninle selim'in durumunu konuşacaktım oğul..." dedi üzgün bir sesle. "Ne oldu Selim'e ki? İşte orda oturuyor..."dedi ağaçlığı göstererek. "Dün annesi bana geldi çocuğun okul zamanı geldi, kayıtlar başladı. Okula nasıl gidecek? Okulda onunla kim ilgilenecek? Diye üzülüyor kızcağız. Biz bir çare bulamaz mıyız?" dedi Büyük ana. Kâşif biraz düşündü "Ben bu çocuğu ayağa kaldırıyorum ana..."dedi heyecanla. Hemen bakkala girdi elinde bir mezura ile çıktı "Gel ana bana yardım et..." dedi. İki birlikte Selim'in yanına geldiler. "Ana ben Selimi kaldıracam sen de yerden koltuk altına kadar olan mesafeyi ölçeceksin..." dedi çatallı sesiyle. Kâşif Selim'i koltuk altından tutup kaldırdı. Büyük ana Kâşif'in dediği gibi ölçü aldı. Kâşif çocuğu mindere upuzun yatırdı bir ölçü de öyle aldı. Selim "İki bucuk amca neden beni ölçüyorsun?" diye sordu merakla.

Sıhhiye kâşif çocukları çok severdi. Onlarla şakalaşır, bir gün çocuklardan biri içinde şırıngalarını taşıdığı çantasını göstererek "O çantayı niye taşıyorsun sıhhiye amca?" diye sormuştu. Oda "Okula gidiyorum..."demişti. Çocukların sorusu biter mi? "Kaçınıcı sınıfa gidiyorsun?" dediklerinde. Ogünlerde iğneyi iki bucuk liraya yaptığı için "İki bucuk demişti..." O günden sonra çocuklar ona iki bucuk amca diyorlardı.

Birkaç gün sonra sıhhiye Kâşif elinde iki küçük koltuk değneğiyle mahalleye geldi. Onu elindeki koltuk değnekleriyle görenler etrafını sardılar "Kâşif efendi ne yapacaksın o elindeki koltuk değnekleriyle..."diye sordular. "Bunlar Selim'in..." dedi. Büyük ananın evine doğru birkaç adım attı "Büyük ana!" diye seslendi. Büyük ana kapıda göründü. Kel sıhhiyenin elinde koltuk değneklerini görünce, bunların Selim için olduğunu anladı "Ah Kâşif oğlum senin yerin cennet, babasının bile yapmadığını sen yapıyorsun Selim'e..." dedi.

Selim'e koltuk değneklerini nasıl kullanacağını öğretmeye başladı. Mahallelide yardım etti. Selim artık her gün koltuk değnekleriyle yürüme çalışması yapıyordu. Mahallelinin ve çocukların yeni işi Selim'i koltuk değneklerine alıştırmaktı. Selim artık iyice alışmıştı yeni bacaklarına. Eskisi gibi düşmüyor, dengesini daha iyi sağlıyordu. Bu durum en çok Kamuran Hanımı mutlu etmişti. Günlerce sıhhiye Kaşif'e teşekkür etmişti.

Selim'in babası Cemil, oğlunun felçli olarak yaşayacağını öğrenince, yavaş yavaş evinden kopmaya başladı. Sanki büyük bir suç işlemiş gibi Selim'in yüzüne bile bakmıyordu. Kamuran Hanım'la sık sık kavga etmeye başladı. Son tartışmalarında Kamuran Hanım "Artık bu durumu kabullenip yaşamımızı böyle sürdürmemiz gerekiyor başka çaremiz yok. Çocuğu felçli tek anne baba biz miyiz?" dediğinde Cemil "Ben kabul edemiyorum..." dedi eşyalarını toplayıp gitti. Kamuran Hanım uzun süre Cemilden haber alamadı. Bir gün evine bir mahkeme çağrısı geldi. Kocasını boşanmak için dava açmıştı. Kamuran Hanım çok üzüldü ama hiç itiraz etmedi. İlk mahkemede boşandılar. Komşularının ve tanıdıklarının yardımıyla bir iş buldu. Kamuran Hanım çocuklarına hem anne hem de baba olmuştu artık.

Okullar açıldı Selim o gece hiç uyumamıştı. Koltuk değnekleriyle evin içinde dolaşmış ara

sıra annesinin yanına gelip onu uyandırıp okulla ilgili sorular sormuştu. Sabah erkenden annesini uyandırdı, elini yüzünü yıkadı, annesi önlüğünü giydirdi. Bir taraftan da Kamuran Hanım kızı Melike'ye "Kardeşini teneffüslerde yalnız bırakma olur mu kızım? Bak o hem çok küçük hem de koltuk değneklerini iyi kullanamıyor..."diyordu. Selim birden "Ben artık değneklerimle çok güzel yürüyebiliyorum..." dedi. Annesi ve Melike gülmeye başladılar.

Kamuran Hanım iş yerinden bir hafta izin aldı. Evden hep birlikte çıktılar, mahallenin çocukları hep birlikte yola koyuldular. Selim tahta bacaklarıyla yürürken büyük bir mücadele veriyordu. Ne kadar zor bir savaşa girdiğini zaman geçtikçe anlayacaktı. Kamuran Hanım çocukların arkasından yürüyordu, Selim'in ne kadar çabaladığını gördükçe içi sızlıyordu. Özellikle yüksek kaldırımlardan inip çıkarken büyük bir uğraş veriyordu. Böyle durumlarda koşup onu kucağına almamak için kendini zor tutuyordu. Bir taraftan da oğluyla gurur duyuyordu. "Aferin oğluma..."diyordu kendi kendine.

Selim'in. 1970'li yılların ortalarında ilkokul hayatı böyle başlamıştı Selim. Liseye başladığında tıp daha gelişmişti. Selim artık bacaklarına takılan bir aletle tek bir bastonla yürüye biliyordu.